

hvor det aldeles ikke kan nytte at forbyde sig i Enkeltheder, hvor dette vilde føre bort fra Hovedspørgsmaalet i Sagen, og naar man ser, at det er nødvendigt at gennemføre en Sag, naar man har den paatrængende Fornødenhed heraf for Die, maa Enhver sigte til sig selv: denne Sag kan kun tages summarisk, og ville vi tage den paa en anden Maade, vilde der ikke komme Noget ud deraf. Det er den Maade, hvorpaa Sagen her ligger for. Flertallet har allerede i Fjor i sin Behandling af hele Indførselstaxen nærmet sig Landstingets Standpunkt i en ganske betydelig Grad, særlig med Hensyn til Beskyttelsesafgifter, og atter i Mar har det gjort et hyderligere Skridt i den Retning ved at foreslaa, at en stor Mængde Beskyttelsesafgifter, omtrent alle de, hvorom der endnu er Strid mellem Folkethinget og Landstinget, først skulle nedfattes til deres fulde Beløb efter en vis Aaræffes Forløb. Man har altsaa — for foreløbig at holde det finansielle Spørgsmaal ude — særlig med Hensyn til Beskyttelsesspørgsmaalet nu i Mar gjort et hyderligere Skridt henimod Landstingets Standpunkt, hyderligere vist sin Tilbøielighed til at mødes med det andet Thing, og i den Henseende tror jeg, at det endogaa fra i- vrige Beskyttelsesmaands Side maa indrømmes, at dersom der skal tages noget Hensyn til dette Things Standpunkt, kan det dog ikke godt ventes, at man vil holde stærkere paa Beskyttelse end efter, hvad der nu er foreslaaet. Dette Thing er jo nemlig som Repræsentant for den almindelige Befolkning dog nærmest henvist til at ønske Beskyttelsen indskrænket saa meget som muligt, eftersom Toldbeskyttelsen jo i Virkeligheden ikke er Andet end en Skat, der til Fordel for enkelte Klasser kommer til at hvile paa hele Befolkningen. — Mindretallet siger, at naar det hidtil ikke har kunnet lykkes at opnaa noget Resultat med Hensyn til Toldloven, vil det „i Samlingens ottende Maaned" næppe kunne føre til Noget af optage Forhandlinger derom. Jo, det vil det maaste netop i Samlingens ottende Maaned, fordi vi Allesammen paa en Maade har Sværdet over Hovedet i denne Sag. Enhver, som ønsker at faae denne Sag ført igjennem, at der maa komme et Resultat ud af disse Forhandlinger om Traktatsagen og Toldloven — vi have Alle tilhøbe Sværdet over Hovedet i denne Sag; Regjeringen og Landstinget og overhovedet Alle, som be- tragte det som skadeligt, at Traktaten for- kastes, maa bringes til at staa af paa For- dringerne med Hensyn til Toldloven, naar de se, at dens Gjennemførelse er en Betingelse for Traktatens Vedtagelse. — Men hvad nu det Finansielle angaar — og det antager jeg

dog er Hovedstridsspørgsmaalet — da stiller Folkethinget sig paa det samme Standpunkt som i Fjor med Hensyn til det umiddelbare, øieblikkelige Offer, som det kræver af Stats- kassen. Flertallet kan ikke Andet end fast- holde det Samme, som blev udtalt i Fjor, nemlig, at Krigsstattens Eftergivelse er en Nødvendigheds-Forordning fra Nationens Side, efter at Krigens finansielle Virkninger for- længst ere forbi, efter at vi have opnaaet en saa overordentlig betydelig Indtægtsfremgang, og efter at den direkte Skat, som skulde være Supplementet til Krigsstatten, jo forlængt er opgivet. Regjeringen og Mindretallet, i det Hele taget Høire, staa paa det Standpunkt at betragte Krigsstatten som Noget, man nu en Gang har faaet Haab paa, og som man vil beholde, da vi have rigeligt Brug for de Penge. Jeg har imidlertid ikke endnu set, at Regjeringen har havt Brug for Pengene, med mindre den vil bruge dem uden Folkethingets Bevilling. Det antager jeg dog ikke, man har tænkt paa; men holder man sig indenfor, hvad Folkethinget giver Samtykke til, vil den ikke faae Brug derved. Flertallet har i sin Efter- frist til Toldbetænkningen gjort opmærksom paa den betydelige Formuefremgang, som har fundet Sted i de senere Aar, og ved hvilken Kassebeholdningen i Fjor var voxet op til omtrent 43 Mill. — nu maa den være meget betydelig større, da jeg ser, at Toldindtæg- terne for 1883—84 ere bleve 2 Mill. Kr. højere end paaregnet — saa at man ikke kan antage, at der kan være nogen som helst grundet Indvending mod at eftergive Krigsskatbeløbet. Dersom der nemlig indvendes, at vi skulle beholde Pengene til andre Diemed, maa vi dertil jvare, at vi se ikke noget andet Diemed af større Betydning, som vil kræve større Udgifter, og om hvilket der er nogen rimelig Udsigt til at komme til Enighed under den nuværende Regjering, og dersom Forholdene kunde forandre sig, kunde det jo være tidsnok at tage under Overveielse, paa hvilken Maade man da vil kunne tilveiebringe Midlerne dertil. Rilden bliver jo tilbage, nemlig Skatteyderne, og der er ingen Aarsag til i alle de Aar, da der ikke er Brug for Skatteydernes Penge, at vedblive at lade Skatteyderne betale Penge til Statskassen og lægge dem hen som en død Skat. Folkethinget er ikke tilbøieligt til at lukke op for Statskassen til Diemed, som det ikke billiger, blot fordi der er mange Penge i Kassen; det er hverken tilbøieligt dertil igjennem særlige Love og heller ikke gennem Finantsloven. Det ærede Mindre- tal har Uret i at slutte saaledes, at vi ikke kunne anse den finansielle Tilstand for at være glimrende, eftersom vi modstætte os